

ПРЕСТЪПНИК ИЛИ ЖЕРТВА Е ГЕРГАНА ЧЕРВЕНКОВА

I. ОБВИНЕНИЕТО

Обвинителният акт е композиран в две части: Обща част (в началото) и след това – Специална част. В общата част са изложени и изводи, и механично събрани фрагментарни факти, а в специалната част са изложени т. нар. факти. Това е направено по начин: един „факт” в общата част подкрепя друг „факт” в специалната част, макар те изобщо това да не са факти. Или факт за един обвиняем да подкрепя и обслужва „факт” за друг обвиняем. По този начин „фактите” обслужват изводите.

Логиката на процеса изисква, обаче, обратното: изводите би трябвало да се подчиняват на фактите, а не фактите да обслужват първоначално въведените твърдения и изводи. Защото във времето първо се случват и проявяват фактите, а след това – въз основа на тях се проявяват и правят изводите. Като е направено обратното (първо - изводите, после – фактите), нещата са обърнати и в логиката, и във времето. И ако изхождаме от предположението, че изводите в общата част на обвинителния акт априори са верни, ние не следваме фактите, а ги нагаждаме към изводите, като създаваме нещо, различно от реалното, т.е. създадена е симулация.

А правото би трябвало да работи с факти и доказателства и да се ръководи от правни постулати.

II. СЪДЪТ

Софийският градски съд е разгледал делото за екстрадиция, установил е, че искането е нередовно и е прекратил екстрадиционното производство. След това, обаче, Четвърти състав, НО, Софийски апелативен съд е отменил определението на СГС със свое Определение № 156/18.04.2013 г., като го е направил задължително, неотменяемо и вездесъщо. 4-ти с-в, НО, САС се е произнесъл и за себе си, и за по-долния съд, и за по-горния съд. Може ли един съдебен акт да се самоопредели чрез самия себе си и да не подлежи на никаква проверка ? Получава се парадоксът, че никой не може да упражни контрол за законосъобразност спрямо един съдебен акт, освен този, който го е постановил, т.е. сам на себе си, а и го е направил задължителен за всички. Т.е., съдебният акт е съотносим само на самия себе си, което е правен абсурд и nonsens.

III. ПОТЪРПЕВШИЯТ

Така, обвиненият се мятта между постулата и парадокса и не знае за какво всъщност иде реч. Може би, триумфът и трагедията на една душа са едно и също нещо, но с обратен знак. И затова, вероятно, Темида е с вързани очи. Трябва ли да гледаме късчета лазур през решетките или лазуритът трябва да е винаги в нас ?

Още Зенон преди повече от 7 века ни учи, че всяко нещо, което е доведено до абсурд, не може да се развива нататък. Т.е. невъзможността на движението и развитието на нещата до свеждането им до абсурд.

Като се лута в странния цикъл между постулата и парадокса правото служи ли на гражданите и защитава ли техните права, или обратно. И, основателно, възниква въпросът получават ли българските граждани справедливост от хората, облечени в тоги. Живо ли е правото или е прав Ювенал, когато казва: „Nemo togam sumit, nisi mortuus” (Само мъртвия го обличат в тога) ?

Бележка:

Постулат – лат.- необходимо

Парадокс – гр. - неочаквано

Лазурит – в митологията символизира истината и справедливостта